От і празника діждались,
Веселяться люди!
А мені, мабуть, ніколи
Радощей не буде.
Дивлюсь на все, як без очей,
Бо щастя не маю;
Я і в будень, я і в празник
Нуджусь да скучаю.
Минулося моє щастя!
Не бачусь я з нею.
Не бачуся з дівчиною,
З милою моєю;
Лучче б серце розлучили
Моє із душею,
Коли мені вже не можна
Звать її своєю.
Вона щастя моє в світі,
Всі мені не милі;
Її більше себе люблю,
Люблю до могили.
І в могилі, коли можна,
То буду кохати;
Дак там уже кінець всьому,
Треба вічно спати.
Жить мені остило вельми,
Кинуть її тяжко;
Для неї я тільки живу,
Хоча і жить важко.
Не бачивши, її бачу,
Річ я її чую;
Де б не був, що б не робив,
За нею горюю.
Серце, душа, розум, гадки
За нею скучають,
Плачуть мої карі очі,

Бачити бажають.
Не думкою, справді бачить,
Речі слухать справді;
Так якби мені хотілось,
Як люблю по правді.
Злая доля однімає
У мене дівчину;
Мене й мучить, мене й гонить
Живого в могилу.